

Rosh Hashana Part II The Power to Crown

Simon Wolf

As already noted previously ([last week's shiur](#)), the structure of the Beracha of Malchiyot is somewhat perplexing. It combines a number of disparate themes, Kedushat Hayom, the sanctity of the day, the prayer of Aleinu L'Shabei'ach and Malchiyot, the coronation of the King. The Gemara quotes the purpose of reciting the Malchiyot is so that "you will coronate Me as King over you..."¹ Why is it so essential to God that Bnei Yisrael coronate Him and why is that such a central theme of Rosh Hashana?

One of the keys to resolving this quandary is to understand what the definition of a king is. The verse in Psalms states, "for kingship is God's and He rules the nations (כִּי לִיקוֹן הַמְּלוּכָה וּמִשָּׁל בְּגוֹיִם)." ² Is ruler (מִשָּׁל) just a literary synonym for king (מֶלֶךְ) or is there something that distinguishes a king from a ruler? Both the Gra and the Malbim in their commentaries to this Pasuk formulate a sharp distinction between these two nouns.³ The word king (מֶלֶךְ) signifies one whose leadership is accepted willingly by his subjects. On the other hand, a ruler (מִשָּׁל) imposes his authority irrespective of the people's will. That means that someone can impose leadership upon himself, but one cannot unilaterally become the king. In order for there to be a king, there needs to be acknowledgment by those who are being ruled. **In essence, the subjects hold the key to the kingship.** Without the acquiescence of the people, the "king" remains a ruler. The king can only ascend the throne as a king when he is granted that authority by his subjects. Without acceptance, the "king" rules his underlings and they may be compelled because of his position of authority to abide by his rules or decisions. Once his subjects accept his reign, then the need for them to obey the king's commands and wishes shifts and is now precipitated by the responsibility they have accepted upon themselves, of their own volition, to abide by his authority.

Therefore, God is the ruler of the world from the moment of creation, but His Kingship is realized only when the ruled recognize Him as king. Similarly, the Day of Judgment returns yearly irrespective of the subjects' recognition of the judge or the judgment. But in the end, God's ability to move the world in His desired direction without coercion can only be manifest when people recognize Him and accept His instructions. If there are people who are attuned

and responsive to the Day of Judgment, then the situation is very different. God can lead those people, who have accepted the responsibility of following His guidance, down a path of meaningful existence, where they become paradigmatic examples of that which reflects the will of God. This is why it is so crucial for Bnei Yisrael to coronate God as the King. Their acknowledgment is therefore a prerequisite to there being a King. Without Bnei Yisrael, it is not merely that there are no subjects, there is no King. Malchiyot are an integral and foremost part of Rosh Hashana because they transform God's relationship to the world from that of a ruler to that of a king.

On a daily basis, one accepts the yoke of heaven (קבלת עול מלכות שמים) and reaffirms one's loyalty to the King, but that presumes that there already exists a heavenly kingdom to which one can declare allegiance.⁴ That precondition, the establishment of the heavenly kingdom and the coronation of its King, is met each year on Rosh Hashana, when Bnei Yisrael crown God as King.

Kingship requires a coronation, and Bnei Yisrael are uniquely vested with the power and opportunity to crown God as King. To understand what a privilege this is, it is worthwhile to recall Napoleon's coronation ceremony in 1804. Napoleon proclaimed himself the undisputed "emperor of the world," and the ceremony was to include the crowning of himself and his empress, Josephine. He invited and paid for Pope Pius VII to attend the inauguration and the assumption was that the Pope would be the one to confer the authority of the crown upon Napoleon. This would have signified transcendental approval of his authority as emperor. To the surprise of many of the attendees, however, Napoleon bypassed the Pope and crowned himself in the presence of the Pope as emperor. Napoleon understood that if the power vested in him came from the Pope, he would be acknowledging a higher authority to whom he was ultimately accountable and who could also remove his standing. By crowning himself with his own hands, Napoleon was making it clear that he was subject to no dominion; he would dictate and not be dictated to. **The lesson from this anecdote is that the right to inaugurate a king is an honor vested with tremendous power,** for the king is dependent upon those who bestow the crown for his kingship to be recognized. Without them, he is merely a ruler, lacking a royal following and bereft of willing subjects. **On Rosh Hashana, Bnei Yisrael are uniquely handed the scepter to crown God as King,** and unlike

¹ אמר הקדוש ברוך הוא: אמרו לפני בראש השנה מלכיות זכרונות ושופרות. מלכיות - כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות - כדי שיבא לפני זכרונכם לטובה, ובמה - בשופר. (ראש השנה טז. וד'): אמרו לפני מלכיות זכרונות ושופרות מלכיות כדי שתמליכוהו עליהם זכרונות כדי שיבא זכרונכם לטובה לפני שופרות כדי שתעלה תפלתכם בתרועה לפניו (תוספתא ראש השנה א, ב)

² כי ליקוֹן הַמְּלוּכָה וּמִשָּׁל בְּגוֹיִם (תהלים כב, טט)
³ המלוכה ומושל. המושל הוא ביד חזקה, ומצד זה יוסיף לפעמים תואר מושל, כי המלך הוא בהסכמת העם, ואמר ומלכותו בכל משלה, ועי' לקמן (קה"ט, קמה"ג): (מלבי"ם ביאור המילות תהלים כב, טט והגר"א תהלים כב, טט)
⁴ פחד יצחק, רב הוטנר, ראש השנה

Napoleon, they do so by willingly submitting themselves to His authority.

Based on this, we can now understand how Kedushat HaYom is thematically relevant to the motif of Malchiyot. The blessing of Malchiyot begins with Kedushat Hayom, whose opening words are, "You have chosen us from amongst all the nations (אתה בחרתנו מכל העמים). You loved us and took pleasure in us (אהבת אותנו ורצית בנו). You have exalted us above all other tongues (ורוממתנו מכל); and you have sanctified us with Your commandments (וקדשתנו במצותיך). You drew us near, our King, in order to perform Your service (וקרבתנו מלכנו לעבודתך) and Your great and holy name You have pronounced upon us (ושמך הגדול) (והקדוש עלינו קראת). This opening paragraph defines the basis for Bnei Yisrael's unique status as God's chosen people. It speaks to the destiny of Bnei Yisrael because of their singular standing as the people of God (ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת), since we are sanctified by our acceptance and observance of God's Mitzvot (וקדשתנו במצותיך) and our willingness to serve Him (וקרבתנו מלכנו לעבודתך). This places us in the unique position of serving as God's royal entourage, His representatives in the world.

As always, however, privilege also carries profound responsibility, and as the blessing continues it states that, "Because of our sins (ומפני חטאינו), we were exiled from the land (גלינו מארצנו)...and we are unable to fulfill our obligations (ואין אנו יכולים לעשות חובותינו)... We failed to carry out our mission successfully, and therefore God removed us from our role as His representatives until we improve our ways and once again embody that which characterizes God's people. We therefore pray further in that paragraph for God to return us to our former glory so that we once again can fulfill our obligations as His chosen people and be a guiding light unto the other nations (אבינו מלכנו, גלה קבוד) (מלכותך עלינו מהרה, והופע והנשא עלינו לעיני כל חי). In summary, Malchiyot opens with Kedushat Hayom, a very particularistic description of the choice of Bnei Yisrael as God's special nation and the unique obligations that derive from that distinct standing.

The closing paragraph of Malchiyot expresses the ultimate goal of that mission as God's chosen people and representatives. It is to transform God's kingship from being acknowledged solely by Bnei Yisrael into the universal recognition of God as King over the entire world. We therefore pray "OUR God and the God of OUR fathers (אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ), reign over the entire world with Your Glory (מֶלֶךְ עַל) (כל העולם כְּלוּ בְּקִבּוּדךָ)...so everything that has been

made will know that You made it (יֵדַע כָּל פְּעוּל כִּי) (אתה פעלתו) and it will be understood by everything that was formed that You have formed it (יִבִּין כָּל) (יצור כי אתה יצרתו)... It is a pining and pleading for a day when there will be universal recognition and acceptance of God as, not only the ruler of the world, but the King of the world.

This then takes us to Aleinu L'Shabei'ach, which serves as the transition from Kedushat HaYom to the core Malchiyot section of the blessing. Given our discussion above, one can easily see how the first part of Aleinu reflects a similar message to that which is projected by Kedushat HaYom. As already explained, it begins with "Aleinu (עלינו)," emphasizing why it is particularly incumbent upon Bnei Yisrael to praise God. It is because You have made us unlike the remainder of the nations (שלא) (עשנו כגוי הארצות ולא שמנו כמשפחות האדמה) and our lot is distinguished from theirs (שלא שם חלקנו בהם) (וגורלנו ככל המונם) because we willingly acknowledge God's preeminence and authority and serve him (ואנחנו כורעים ומשתחוים ומודים לפני מלך מלכי המלכים) (הקדוש ברוך הוא) (לשבת) Him is because "He spreads the heavens and establishes the earth (שהוא נוטה שמים) (הוא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד)...He is OUR sole God (עוֹד) as is written in Your Torah, YOU should know this day and take to your heart that God alone is the Lord in the heaven above and on the earth below; there is no other (יִדַּעַת הַיּוֹם וְהִשְׁבַּת אֶל-לִבְכֶּךָ כִּי יְקוֹל הוּא) (האלקים בשמים ממעל ועל-הארץ מתחת אין עוד)." It is interesting to note that we conclude the first paragraph of Aleinu with one of three verses that Rabbi Yossi offered as an alternative to the missing fourth Pasuk in the Torah that represents Kingship (מלכות).

Aleinu L'Shabei'ach describes a situation, similar to Kedushat HaYom, in which once again Bnei Yisrael is alone in their acknowledgement of God and that is why it is particularly requisite upon us, Aleinu, in our unique status, to give praise to God and recognize Him as the sole God over the world. The paragraph is written in the third person, reflecting a situation in which God's presence remains in the far-off distance, inconspicuous, and the perception and appreciation of His Kingship is narrowly confined to Bnei Yisrael while the rest of the world remains oblivious. In consonance with this reality, the chosen proof text also describes a demand that YOU, Bnei Yisrael, should be aware and take to heart God's greatness. It is a directive to Bnei Yisrael in particular, rather than a broad universal demand, which, as we will see later, may explain why it was not chosen to be the closing verse of Malchiyot.

⁵ יִדַּעַת הַיּוֹם וְהִשְׁבַּת אֶל-לִבְכֶּךָ כִּי יְקוֹל הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד (דברים ד, לט)

The second paragraph of Aleinu (על כן נקוה לך) is very different than the first (עלינו לשבח). Similar to the closing section of Malchiyot, it expresses a prayer and a wish for a vastly different reality. It is a world in which God's presence is openly manifest (לתקן עולם במלכות שך), and it is written in the second person to reflect the proximity and palpable manifestation of God's presence and kingship. All dissent and opposition, competing claims to authority, disappear in the face of the obvious and overwhelming recognition of God's existence and kingship (לראות מהרה בתפארת עזך להעביר גלולים מן) (הארץ והאילים כרות יכרתן). It is no longer just Bnei Yisrael who acknowledge God, but a universal understanding; the entire world now recognizes and willingly accepts Him as King (וכל בני בשר יקראו) (בשמך להפנות אליך כל רשעי ארץ, יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל בךר תשבע כל לשון, לפניך ה' אלקינו יכרעו ויפלו ולכבוד שמך יקר יתנו ויקבלו כלם את על מלכותך ותמלך עליהם מהרה לעולם ועד). This might also explain why some attribute its authorship to Yehoshua bin Nun. He was the leader that took Bnei Yisrael into Eretz Yisrael, and had everything gone according to plan, it would have led to the establishment of God's presence in this world through His being manifest to His representative nation residing in the Holy Land.⁶ Had they successfully formed such a society and eradicated all foreign worship as required by the Torah, it would have led to the fulfillment of the progression from the world of Aleinu L'Shabei'ach (עלינו לשבח), where only Bnei Yisrael recognize God as King, to the second paragraph of Aleinu (על כן נקוה לך), where all the other nations also recognize and willingly accept Him as their King.⁷

Any other time that Aleinu L'Shabei'ach is found in the prayer service, it concludes with two citations. One from the Torah, which is the opening verse of the ten verses quoted in Malchiyot (יקוה ימלך לעולם) (ועד)⁸ and one from the Navi which is the concluding verse of the nine Pesukim (three sets of three)

⁶ ...או יש לומר, דהנה האר"י ז"ל כתב (שער הכוונות דרושי עלינו לשבח דרוש א) בכונות עלינו ב'אונחנו כורעים', בהשתחויה שאנו משתחוין או ממשכין שפע רב מאין סוף ברוך הוא לתוך העולמות. וזה שכתוב 'והשתחויתם', היינו שתמיכנו שפע רב מבחינת 'רחוק' הנ"ל, ודוק'; (קדושת הלוי פרשת משפטים)

⁷ בנוסח עלינו לשבח שניתקן במלכות, ואיתא כי 'יהושע תיקנו. והיינו שבתחלה נכנסו לארץ ישראל ברצון האמת להעביר גלולים מן' וכדי לתקן עולם כו'. כי אם ה' מתקנים כמצות ה' שלא להניח מה' אומות וה' יתקן א"י כראוי בידיו ממילא ה' טובה לכל העולם. אך אח"כ חטאנו והשאנו מהם וזה ה' גרם כל הגלות ולכן מוכרחים אנו עכשיו לעבור במקומות שאר האומות ומבקשין תן פחדך כו'. ויעשו כולם אגודה אחת. ואשר יהי הגאולה לעתיד בוודאי יהי מתקן כל זה ובכח זה אנו שבין בתשובה על התטא שהשאנו מהם. עכ"ל מעוררין ג"כ זכות מחשבה טובה הראשונה שה' לנו להעביר גלולים מן' וממילא בטוחים אנו להיות טוב אחריית דבר מראשיתו: (שפת אמת דברים ראש השנה)

⁸ יקוה ימלך לעולם ועד (שמות טו, יח)
⁹ שמעו עמים: רגזו חיל אחז ישיבי פלשת: אז נבקהו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמנו כל ישיבי כנען: (שמות טו, יד-טו)

¹⁰ ונאמר אל הקאנשים: ידעתי כי נתן יקוה לכם את-הארץ וכן-נפלה אימתכם עלינו וכן נמנו כל ישיבי הארץ מפניכם: כי שמענו את אשר-הוביש יקוה את-דמ' יסיון מפניכם בצאתכם ממצרים ואשר עשיתם לשני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיון ולעוג אשר החרמתם אותם: ונשמעל ונסלכנו ולא-נקמה עוד רוח באיש מפניכם כי יקוה אלקים הוא אלקים בשמים ממעל ועל-הארץ מתחת: (יהושע ב, ט-יא)

¹¹ ה' ימלך - לאחר שתתישבו בארץ ישראל תודע מלכותו של הק' בכל המלכות: (רשב"ם שמות טו, יח) ה' ימלך כאשר יבנה בית המקדש לשמו, אז תראה מלכותו בארץ.

והיה יקוה למלך על כל הארץ) (ביזם ההוא יהיה יקוה אחד ושמו אחד)¹⁶. Those two verses are likely chosen to conclude Aleinu because they serve as bookends to Malchiyot, the opening and closing verses, and together succinctly express and capture the complete theme and development of Malchiyot.

If one pays careful attention to the verses chosen to represent Malchiyot from the Torah, Ketuvim and Nevi'im, they will notice a distinct progression. This evolution is evident both across the three sets of three and internally within each set of three. The first three Pesukim chosen from the Torah focus on Bnei Yisrael's acceptance and acknowledgment of God as King. Whereas, the final three verses from the Navi describe the eventual universal recognition of God's kingship. The middle three Pesukim from the Ketuvim serve as the transition between these two stages.

The first verse quoted from the Torah is from Az Yashir (יקוה ימלך לעולם ועד)⁸ and it is Bnei Yisrael's declaration of God as the everlasting King after witnessing their miraculous salvation from the Egyptians at the sea. As is noted in the song⁹ and later confirmed by Rachav HaZona,¹⁰ other nations were aware of what had transpired, nevertheless that intellectual cognizance did not move them to also acknowledge God as the King. It is also interesting to note that the declaration is in the future tense, which seems to imply that God's kingship will not be manifest immediately, but only sometime in the future.¹¹ The second verse quoted is from Bil'am's "blessing" of Bnei Yisrael (יקוה אלקיו עמו) (ותרועת מלך בו).¹² While progress has been made in that an outsider is "seeing and recognizing" the kingship of God, it is still only in the context of Bnei Yisrael being the subjects and God their King. The last citation is from Zot HaBeracha where it describes God's presence being manifest in the assembly of Bnei Yisrael (ויהי בישרון מלך).¹³ Here too, God's kingship is only associated with Bnei

(אכן עזרא שמות טו, יח) \\\ ולא כמו דעת הרמב"ן והרבינו בחיי: ה' ימלך לעולם ועד - יאמר, כי הראה עתה כי הוא מלך ושלטון על הכל, שהושיע את עבדיו ואבד את מורדיו, כן יהי הרצון מלפניו לעשות בכל הדורות לעולם, לא יגרע מצדיק עיניו, ולא יעלימהו מן הרשעים המריעים. ובאו כזה פסוקים רבים, כגון ימלך ה' לעולם אלקיך ציון לדור ודור הללויה- (תהלים קמו י'). יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם (שם ק"ג ב), והיה ה' למלך על כל הארץ (זכריה יד ט). ואונקלוס נתיירא ממנו בעבור שהמלכות לאלקים היא לעולמי עד, ולפיכך עשאו לשון הוה ה' מלכותיה קאים לעלם ולעלמי עלמיא, כדרך מלכות מלכות כל עולמים (תהלים קמה ג'). ולא הבינו דעתו בזה, שהרי כתוב יהי כבוד ה' לעולם (שם קד לא), וימלא כבודו את כל הארץ (שם עב ט), יתגדל ויתקדש, יאמן ויגדל שמך (דהי"א יז כד). ויתכן שטעמם כסוד הברכות: (רמב"ן שמות טו, יח) \\\...ועל הקבלה: ה' ימלך לעולם ועד, אחר שראו ישראל המלכות בוקע ים וקלו לשם המיוחד ומלכותו סיים הקלוש בשם המיוחד כמו שהתחיל בו: (רבינו בחיי שמות טו, יח) \\\ ה' ימלך לעולם ועד. פסוק זה אפשר לפרשו בשתי פנים: ה' ימלך לעולמי עולמים, כלומר, כשם שהכירו לדעת את ה' פה בים בכוח גבורתו האדירה, כן ימלך בגבורתו מעתה ועד עולם; ואפשר גם לפרש: בעתיד רחוק, אך עתיד שאינו מוטל בספק, יהיה ה' למלך על כל הארץ. שהרי אין לדחות את האפשרות ש"ועד" נגזר לשון "יעד", לקבוע מקום או זמן (כמו "ועד" בארמית: "בית ועד"), וצירוף הלשון "עולם ועד" יציין את העתיד הנעמד והנסתר מעינינו, אך עתיד זה מועד לנו בוודאות וגמורה. (רש"י הירש שמות טו, יח)

¹² לא הבית און בעיקב ולא ראה עמל בישראל יקוה אלקיו עמו ותרועת מלך בו: (במדבר כג, כא)

¹³ ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל: (דברים לג, ה)

Yisrael, but it no longer emanates from their declaration of God as King. Rather, it is manifest through their actions as His chosen representatives.

The final three verses mentioned from the Nevi'im all speak about a future where God's kingship will be apparent not only to Bnei Yisrael, but to the entire world. The first citation still has God as the king of Bnei Yisrael (**כֹּה אָמַר יְקֹוֹק מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגִאֲלוֹ**), but there is a declaration by God that there is no other God besides Me (**וּמִבְלַעֲדֵי אֵין אֱלֹקִים**).¹⁴ There is an impending sense that what was once uniquely the purview of Bnei Yisrael will be extended to others through the force of His presence, making His kingship impossible to ignore. The next quote is from Ovadia where salvation will be brought to Bnei Yisrael and retribution taken on Eisav which will lead to God's kingdom being recognized.¹⁵ It is a broader acknowledgment of God's kingship, but it is still brought about through the exercise of divine power and is not yet necessarily universal or voluntary. The final verse is from Zecharia which describes the Messianic future, where God will be recognized and willingly accepted by all the nations as the One and only God, as they proclaim His unity (**וְהִיָּה יְקֹוֹק לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְקֹוֹק אֶחָד**) (**וְשָׁמוּ אֶחָד**).¹⁶

The middle three Pesukim (Ketuvim) describe the transition from the verses of the Torah to those of the Navi. The first Pasuk chosen from Psalms, "for kingship is God's and He rules the nations (**כִּי לִיקֹוֹק**)",¹⁷ was previously discussed and highlights the extension of God's manifest authority beyond the narrow scope of Bnei Yisrael, but only as a ruler and not yet as a King. The next citation from Psalms quotes the chapter that was supposedly recited by Adam HaRishon. It describes God as a King in waiting. "God is king, He is robed in grandeur; God is robed, He is girded with strength. The world stands firm; it cannot be shaken. Your throne stands firm from of old; from eternity You have existed."¹⁸ Everything is in place for God to be declared King, but what is absent are the

subjects who will declare His Kingship.¹⁹ God finally becomes King according to the Midrash when Adam HaRishon recognizes Him,²⁰ and similarly, on a more universal level, God's "kingdom" already exists, but awaits the recognition of the people of the world. The last verses cited give a dual description of God's presence which highlights the transition of God from being a ruler to being a king.²¹ The Malbim explains that God first appears as a strong and mighty warrior in battle (**מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְקֹוֹק**), and in that instance the gates must be lifted up "against their will" (**שָׂאוּ**) (**שְׁעָרִים רָאשִׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד**), because His presence compels the deniers to bend to His will and accept His dominion forcibly.²² In the next verse, God manifests as the God of Hosts (**יְקֹוֹק**) (**שָׂאוּ שְׁעָרֵי**) and the gates "willingly" part (**רָאשִׁיכֶם וְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם**) to allow His passage. This time not as the Mighty One in battle and vengeance, but as the Master of Creation. The juxtaposition is almost a poetic enactment of the distinction between ruler and king, first the world is compelled to submit to God's power; ultimately, it willingly opens its gates to the King. It sets the stage for the final recognition of God as King of the world, as described in the verses from the Navi that follow this series.

Now reflecting on the two citations chosen to conclude Aleinu in any other prayer service (**כַּתְּנוּב**) (**בְּתוֹרֵתֶיךָ יְקֹוֹק יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד וְנֹאמַר וְהִיָּה יְקֹוֹק לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְקֹוֹק אֶחָד וְשָׁמוּ אֶחָד**), it spans the range from the limited recognition of God's kingship by Bnei Yisrael to the time of redemption, when there will be universal acceptance of God's kingship. It summarizes the journey traced through the different verses, capturing the hoped-for transition from God being manifest as a particularistic King solely recognized by Bnei Yisrael to His becoming the universally acknowledged King of the world.

The Pasuk chosen from amongst Rabbi Yossi's suggestions to be the tenth citation, the fourth verse

¹⁴ כֹּה אָמַר יְקֹוֹק מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגִאֲלוֹ יְקֹוֹק צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְלַעֲדֵי אֵין אֱלֹקִים: (ישעיהו מד,ו)

¹⁵ וְעֵלְיוֹ מְשֻׁעִים בְּהֶר צִיּוֹן לִשְׁפֹט אֶת־הָעַר וְהִנֵּה לִיקֹוֹק הַמְּלִיכָה: (עובדיה א,כא)

¹⁶ וְהִיָּה יְקֹוֹק לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְקֹוֹק אֶחָד וְשָׁמוּ אֶחָד (זכריה יד,ט)

¹⁷ כִּי לִיקֹוֹק הַמְּלִיכָה וּמִשַׁל בְּגוֹיִם (תהלים כב,כט)

¹⁸ יְקֹוֹק מֶלֶךְ גָּאוֹת לָבַשׁ לְבָשׁ יְקֹוֹק עַד הַתְּאֵזָר אֶף תִּכּוֹן תִּבְל בַּל תִּמּוֹט: נִכּוֹן כְּסָאָךְ מֵאֶז מְעוֹלָם אֲתָה: (תהלים צג,א-ב)

¹⁹ אֲנִי יֵשִׁיר מִשָּׁה, הֵרָ"ד (תהלים צג) וְכֹון כִּסְאָךְ מֵאֶז, א"ר בְּרִכְיָה בֶּשֶׁם ר' אֲבָהוּ אֶף עַל פִּי

שִׁמְעוֹלִים אֲתָה לֹא תִיַּשֵּׁב כִּסְאָךְ וְלֹא נִודַעַת בְּעוֹלָמְךָ עַד שֶׁאֲמֹרוּ בִּנְיָן שִׁירָה לְכֶן נֹאמַר

נִכּוֹן כִּסְאָךְ מֵאֶז, מִשַׁל לְמֶלֶךְ שֶׁעָשָׂה מַלְחָמָה וְנִצַּח וְעָשָׂה אוֹתוֹ אֲגוּסְטוֹס אֲמֹרוּ לוֹ עַד שֶׁלֹא

עָשִׂיתָ הַמַּלְחָמָה הַיֵּית מֶלֶךְ עֲשִׂינוּ עֲשִׂינוּ אֲגוּסְטוֹס, מֵה יֵשׁ כְּבוֹד בֵּין הַמֶּלֶךְ לְאֲגוּסְטוֹס

אֵלָּא הַמֶּלֶךְ עוֹמֵד עַל הַלּוֹחַ וְאֲגוּסְטוֹס יוֹשֵׁב, כִּךְ אֲמֹרוּ יִשְׂרָאֵל בְּאֵמַת עַד שֶׁלֹא בִּרְאֵת

עוֹלָמְךָ הַיֵּית אֲתָה, מִשְׁבֵּרָתָא אוֹתוֹ אֲתָה הוּא, אֵלָּא כְּבִיכּוֹל עוֹמֵד שֶׁנֹּאמַר (חֲבִיקוֹק ג)

עוֹמֵד וַיִּמּוּד אֶרֶץ, אֲבָל מִשְׁעַמְדָּת בֵּים וְאֲמַרְנוּ שִׁירָה לְפִנֶּיךָ בֹּאז נִתְיַשְּׁבָה מַלְכוּתְךָ

וְכִסְאָךְ הוּא נִכּוֹן כִּסְאָךְ מֵאֶז בֹּאז יִשִּׁיר. (שְׁמוֹת רַבָּה כג,א)

²⁰ כִּיוֹן שֶׁנִּבְרָא אָדָם קֵם עַל רִגְלָיו, וְהִיָּה מִתּוֹכָם בְּדַמּוֹת אֱלֹקִים, וְהִיָּה קוֹמָתוֹ מִן הַמִּזְרַח

לְמַעַרְב, וְרֹא אוֹתוֹ כָּל הַבְּרִיּוֹת וְנִתְרָאוּ מִלְּפָנָיו, סְבוּרִים שֶׁהוּא בּוֹרֵאם וְבֹאז לְהִשְׁתַּחֲוֹת

לוֹ, אֲמַר לָהֶם מֵה אֲתֶם בָּאִים לְהִשְׁתַּחֲוֹת לוֹ? בּוֹאז אוּי וְאֲתֶם וְנִלְבִּישׁ גָּאוֹת וְעוֹד וְנִמְלִיךְ

עֲלֵינוּ לְמִי שֶׁבִּרְאֵנוּ. בְּאוֹתָהּ שֶׁעַתָּה אָדָם אֲתֶם פִּיּוּ וְעוֹן כָּל הַבְּרִיּוֹת אַחֲרָיו ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת

לְבָשׁ... (יִלְקוּט שִׁמְעוֹנִי תְהִלִּים רַמַּז תַּתְמַז)

²¹ שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשִׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְקֹוֹק עֲזֹז וְגִבּוֹר יְקֹוֹק גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים רָאשִׁיכֶם וְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַכְּבוֹד:

מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד יְקֹוֹק צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד כֹּלָּה: (תהלים כד,ז-י)

²² שָׂאוּ, אַחֲרֵי שֶׁסָּפַר כִּי בִטְלָה הַגִּזְרָה, וְכִי נִמְצָא עֵתָה דוֹר קָדוֹשׁ עוֹלָם בְּסוֹלֵם לְמַעַלָּה

לְמַעַן הַקִּדֵּשׁ, יְחִיב מִזֶּה שִׁירָדוֹ ג' כ' תַּחֲנוּמִים לְמַטָּה וְשִׁיבָה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד לְשִׁכּוֹן כְּבוֹד

בְּהִיכּוֹל תַּחַת כְּנִפֵּי הַכְּרוּבִים, עַפ"י יֹאמַר, אֲתֶם שְׁעָרֵי הַמִּקְדָּשׁ שָׂאוּ רָאשִׁיכֶם, וְגַם יִשְׂאֻ

פִתְחֵי עוֹלָם, הַפִּתְחִים שֶׁדֶּרֶךְ שָׁם נִכְנָסִים מְעוֹלָם אֶל עוֹלָם, הֵייוֹן מְעוֹלָם הַעֲלִינוּ אֶל עוֹלָם

הַתַּחֲתוֹן, וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, ר"ל שֶׁהוּא מֶלֶךְ עַל הַכְּבוֹד, שֶׁכָּל הַכְּבוֹד הַנִּמְצָא בְּבִרְיָהּ

הוּא מֶלֶךְ עֲלֵיהָ, כִּי הִכָּל מֵאֲתוֹ וּמִלְכוּתוֹ מוֹשֵׁלָת בְּכָל כְּבוֹד. וְהִנֵּה יִדְבַר בְּזֶה בְּשֵׁית

בְּחִינּוֹת, בְּחִינָה אַחַת הִיא מֵה יִשְׁנִישְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם, שֶׁהִנֵּפֵל מוֹרָה שִׁנִּישְׂאוּ מִצַּד

הַהִכְרָח, וְהוּא מִצַּד שֶׁהוּא הַמּוֹשֵׁל לְהֵרוֹס כָּל סְדֵרֵי הַטֵּבַע לְגִמּוֹל וְלַעֲנוּשׁ שִׁמְצָה זֶה

יִירָאוּ כּוֹלָם מִפְּנֵיו יִרְאֵת הַפֶּחַד וְיִשְׂאֻ מִצַּד יִרְאֵתוֹ, וְע"ז שׂוֹאֵל, מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר

יִנְשֵׂא מִצַּד יִרְאֵתוֹ וּפְחָדוֹ? מְשִׁיב מִפְּנֵי שֶׁהוּא עֲזוֹז וְגִבּוֹר, וְהוּא גִבּוֹר מִלְחָמָה, הַגִּבּוֹר

הוּא מִצַּד כּוֹחַ בְּעַצְמוֹ, וְהַגִּבּוֹר מִלְחָמָה הוּא הַיּוֹדֵעַ טַכְסִימֵי מַלְחָמָה, ר"ל שֶׁהוּא גִבּוֹר מִצַּד

עֲצֻמָּה בְּרוּצוֹת לְהֵרוֹס כָּל חֲקִי הַטֵּבַע וְלַהֲכִינֵי כּוֹלָם בְּכַחוֹ הַנִּסִּי וְהַפְּלִיאִי, וְגַם הוּא גִבּוֹר

מִלְחָמָה לְסִדֵּר כָּל צְבָאוֹת הַטֵּבַע כִּפִּי רִצּוֹנוֹ וְחִכְמוֹתָיו לְלַחֵם בְּצָבָאוֹתָיו וְלַנְצֵחַ וּלְמַשׁוֹל

מִמִּשְׁלָל רַב, (מַמ"ש עַמ"ש ה' גִּבּוֹר יִצָּח אִשֵּׁי מַלְחָמוֹת יַעִיר קְנָה), וּמִצַּד זֶה יִשְׂאֻ

פִתְחֵי עוֹלָם מִפְּנֵיו בְּהִכְרָח מִפְּנֵי פְחָדוֹ וּמוֹרָאוֹ: שָׂאוּ, עֵתָה יֹאמַר שְׂרָאוֹי שִׁישְׂאוּ הַשְּׁעָרִים

רָאשִׁים מִעֲצָמָם וְשָׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם בְּלֹא מִכְרָה. וְלֹא מִפְּנֵי פְחַד הָעוֹשֵׁשׁ רַק מִצַּד יִרְאֵת

הַרוממות מִצַּד שֶׁהוּא בּוֹרָא כָּל, שִׁמְצָה זֶה יְחִיבֵי אֵלָיו הַהֲכָנָה הַטֵּבַעִיית... (מַלְבִּי"ם תהלים כד,ז-ט)

from the Torah, even though it does not explicitly mention kingship, is "Here, O Israel, God is our Lord, God is the one and only (שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה) (אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד)".²³ As previously pointed out, it would make sense to assume that the tenth and concluding verse of each blessing, which is from the Torah, is a summary of the theme of that particular Beracha. Therefore, the choice of Shema Yisrael (שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד), as opposed to the other two verses suggested, should encapsulate the themes we have noted until now in Malchiyot. The Rema in the Darchei Moshe quotes from the Maharam that the Pasuk of Shema Yisrael is constructed of three units, each consisting of two words.²⁴ That is to say, the Pasuk contains two declarations that need to be heard or acknowledged by Bnei Yisrael (שְׁמַע יִשְׂרָאֵל). First, that God is OUR Lord (יְהוָה אֱלֹהֵינוּ), and second, that this same God is the one and only God (יְהוָה אֶחָד). In a succinct manner, it captures the message of Aleinu and the Pesukim of Malchiyot. Due to our special relationship, God is uniquely OUR God, but that same God will one day be recognized as the one and only God of the entire world. This parallel between Shema Yisrael and Aleinu is actually found in a responsa of the Radvaz.²⁵ He is informed of a practice not to recite Aleinu at the conclusion of the Mincha service because it does not contain Shema in it. The questioner relays a suggestion that the reason for this custom is because they are integrally connected through their common acknowledgment of God as the sole King and power in the world (סוד היחוד). Consequently, if one does not mention Shema, they should also not recite Aleinu. The Radvaz counters, to the contrary, the absence of Shema Yisrael serves as a greater impetus for reciting Aleinu because it stands in place of Shema Yisrael. As evidence to his position, he cites the inclusion by Chazal of Aleinu in the Musaf of Rosh Hashana (and Yom HaKippurim) as an intentional method of substituting for the absence of Shema Yisrael in those prayer services. Amazingly, the Radvaz effectively equates Aleinu

with Shema Yisrael, evidencing the very parallel that emerges from the structure of Malchiyot. Aleinu and Shema serve as the opening and closing declarations that frame Malchiyot, respectively introducing, setting the tone and summarizing its central message.

As discussed above, the concluding section of the blessing of Malchiyot expresses the ultimate goal of our mission as God's chosen people and representatives; to transform God's kingship from being solely acknowledged by Bnei Yisrael to a universal recognition of His dominion over the world. The closing prose chosen to represent this concept is, "that every living being will say (וַיֹּאמֶר כָּל אִשָּׁר) (נִשְׁמָה בָּאֲפִי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ) (וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מַשְׁלָה)".²⁶ That God, the King of Yisrael, will extend his "Kingship" universally. The willing acceptance of God as the king will no longer just be by His subjects Yisrael, while the rest of the world forcibly submits to His rule (מֶשֶׁל), but rather the whole world will voluntarily acquiesce to God being their King and extending His rule over them.

The concluding Beracha distills this idea and therefore closes the circle. God will ultimately be "King over the entire world (מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ)" precisely because He "sanctified Bnei Yisrael and the Day of Remembrance (מִקְדַּשׁ יִשְׂרָאֵל יוֹם הַזְכָּרוֹן)". The universal kingship envisioned by Malchiyot begins with the particular covenantal relationship between God and Bnei Yisrael. Bnei Yisrael's coronation of God on Rosh Hashana is therefore not merely an acknowledgment of a reality that already exists; it is the first step toward creating the reality that Malchiyot ultimately envisions – a world in which God's rule is universally recognized, willingly accepted, and expressed as kingship.

Shabbat Shalom

Shana Tova

כתיבה וחתימה טובה

²³ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד (דברים י, ד).
²⁴ ומצאתי בכתוב בשם ספר על הכל שחבר תלמיד מוהר"מ (עמ' 7) כתב בשם מוהר"ם שצריך להפסיק שלש הפסקות במקרא זה אחד בין ישראל לה' שלא ישתמע שישאל הוא השם והתוספות פרק מקום שנהגו (פסחים נו. ד"ה לא היו) פירשו טעם אחר עיין שם ועוד צריך להפסיק בין ה' אלקינו לה' אחד כי היכי דלישתמע ה' שהוא אלקינו הוא ה' אחד א"כ הפסוק נחלק לשלשה חלקים והם שלש הפסקות וכן מורה על זה טעם הניקוד בפסוק שש פסיק בין ישראל לה' ובין אלקינו לה' על"ל: (דרכי משה הקצר או"ח סא, ד)

²⁵ שאלת: ממני, איך ינהוג בענין עלינו לשבח בתפלת מנחה, לפי שראיתי כמה בני אדם אין אומרים אותו, ואומרים כיון שאין בה קריאת שמע שהוא היחוד, שאין לומר [בה] עלינו לשבח שנתקן בסוד היחוד. תשובה: איני רואה לבטל ממני עול מלכות שמים אפילו שעה אחת, ושבח נאה כזה ראוי לאדם לומר אותו כמה פעמים ביום, וכל שכן

www.swdaf.com

בתפלת המנחה, ואדרבה מפני שאין באותה תפלה קריאת שמע, צריך לומר עלינו לשבח שהוא במקום קריאת שמע, והוא הייחוד הגמור. והרי בתפלת מוסף שאין בה קריאת שמע תקנו אותו מסדרי התפלות בראש השנה ויום הכפורים, וכן אמרו לי שנמצא בתשובות הגאונים ז"ל שצריך לאומרו, וכן אני נוהג [כל ימי] ועוד אני רגיל לאומרו בעוד שאני מעוטף בציצית ותפילין בראשי, לפי שהוא במקום היחוד, ומזה הטעם אני אומר אפילו בט' באב, אעפ"י שראיתי מי שכתב שאין לאומרו משום שנאמר גם כי תרבו תפלה איני שומע [ישעי' א' ט"ו]² וטעם זה חלוש, דכיון דאפילו ריבוי התפלה אינו שומע, כל שכן תפלה עצמה, ונמצאו ברכות לבטלה ואם כן לא נתפלה, גם כי נוסח זה אינו תפלה אלא ייחוד של בורא עולם. והנראה לעניות דעתי כתבתי.

(שו"ת הרדב"ז מכתב יד או"ח, יו"ד (חלק ח) סימן לג)
²⁶ יְהוָה בְּשִׁמְיָם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מַשְׁלָה: (תהלים קג, יט)